

FINANSTIDNINGEN

LÖRDAG 18 DECEMBER 1999

Til topps!

MEDILOGIKEN ÄR ALLEDES GLASKLAR: skiten ska tryckas mot toppen. Riktningen är via Björn Rosengren mot Göran Persson. Det sker en uppladdning inför måndagens extra riksdagsdebatt. Då – antligen – ska statsministern rökas fram ur den håla han förskansat sig i under de mest pinsamma turerna i Telia/Telenoraffären.

Det behöver inte vara något fel i det, även om det följer mediologiken. Ibland är den rätt och motiverad. Och det finns ett betydande politiskt ansvar i den havererade fusionen. Tillräckligt för att Björn Rosengren borde dra konsekvenserna av det. Och tillräckligt för att Göran Persson inte ska kunna slinka undan.

Hur det än går med det – oavsett hur väl överlevnadskonstnären Göran Persson klarar av att rida ut det här misslyckandet – finns det skäl att vidga vyn en aning. Det har med all rätt påpekats att felet med Telia/Telenoraffären var att den var alldeles för politiserad. Då bör man akta sig för att politisera stadsinsatsen alltför mycket.

Björn Rosengren har inte ensam varit ansvarig svensk för fusionen och det som skett under fusionsprocessen. Telia har inte bara ägare, utan en ledning och en styrelse. Hur har de egentligen skött sig?

Vad som egentligen hänt under den senaste veckans dramatik är ännu till väsentliga delar aningen suddigt. Men går man på de uppgifter som upprepat – och inte dementerats – offentligt, tycks detta vara en korrekt beskrivning av en del av skeendet:

PÅ TELIA/TELENORS STYRELSEMÖTE i Stockholm läggs en rapport fram som landar i slutsatsen att mobiltelefonkontoret ska förläggas till Oslo. Då dyker en till rapport upp, okänd för styrelsens norska ledamöter. Den rapporten gör klart att det är Stockholm som gäller. Styrelsens ordförande är införstådd med alternativrapporten. När det väl blir omröstning röstar svenska ledamöter på alternativförslaget och norska ledamöter på huvudförslaget. Den svenska styrelseordföranden lägger sin utslagsröst på alternativförslaget. Kaos och konflikt utbräyer.

Oavsett vad man anser i sakfrågan kan det inte ha kommit som en överraskning för någon i styrelsen att resultatet av rapport- och röstförfarandet skulle bli just kaos och konflikt. Och en vecka senare, när fusionen spruckit, framgår det att det sedan flera veckor har utarbetats en "plan 2b" för ett avfuserat Telia. Det finns en färdig nödutgång, något som brukar undvikas om man har ambitionen att låsa in sig i en process man tror på, men som kan bli besvärlig.

Att fusionen upplöstes är bra. Till skillnad från en del andra rosa tidningar har Finanstillningen konsekvent hävdats att problemen inte kunde lösas genom att byta personer på diverse ledande positioner. Men det innebär inte att de är ointressant vad personer på ledande positioner har företagit sig under resans gång. Även personer utanför regeringen.

FINANSTIDNINGEN

INGÅR I MODERN TIMES GROUP

TELEFON

08-506 245 00

FAX

08-14 99 30

POSTADRESS

Box 70347, 107 23 Stockholm

BESÖKSADRESS

Kungälvsgatan 18, 4 tr

REDAKTIONEN

E-post redaktion@fti.se

Fax 08-14 99 30

LÄSARSERVICE DYGNET RUNT

Beställning 08-506 245 60

Utebliven tidning 08-506 245 60

Fax 08-506 245 62

E-post prent@fti.se

ANNONSER

Telefon 08-506 245 80

Fax 08-506 245 81

CHEFREDAKTÖR/

ANSVARIG UTGIVARE

Jon Åberg

VERKSÄLLNINGSDIREKTÖR

Fredrik Rudbeck

UTGIVARE

Sveriges Finansnyheter AB

PRENUMERATIONSPRISER

Helt år 2 396 kr (inkl moms 2 540 kr)

Halvår 1 340 kr (inkl moms 1 420 kr)

Kvartal 731 kr (inkl moms 775 kr)

Månad 245 kr (inkl moms 260 kr)

Postgiro: 92 03 03-5

Bankgiro: 5470-1016

WEBBSIDA OCH TEXTAVSKIV

Finanstillningen lagras elektroniskt och finns

tillgänglig på internet-adressen www.fti.se.

Där finns arkiv sedan 1 januari 1997. Artik-

klar kan även beställas per telefon 08-

506 245 00 för 250 kronor plus

moms per artikel.

Förbehåll mot elektronisk lag-

ring och publicering måste

göras av skribenten. Det

läs medlems nyhets-

brev. För önskemål

material ansva-

ras se

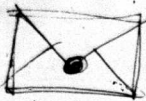
125 000 LÄSARE

FINANSTIDNINGEN

ISSN: 1101-892X

VÅR FÖRSTA ÅR

ÅRSTÄMMA 1999

FÖR ovanlighetens skull skrev Stig-Björn Ljunggren förra lördagen en bitvis riktigt usel krönika,

även om vi bortser från det obehagliga tonfallet, föraktet mot folkmajoriteten av socialt inkompetenta "hembyggsfascister".

Han påstår att debatten nu måste fokuseras på konflikten mellan dessa xenofobiska bondläppar och den moderna nätokratin. Struntprat! Den enda reella konflikten är den mellan medborgarna och den politiska oligargin, den som för-

skingrar det välstånd som skapas i produktiv samverkan mellan bondläpparna, teknikerna och företagsarna.

Det är, som den apostroferade poeten Greider så riktigt noterat, massarbetslösheten - också det ett resultat av överhetens fatala missgrepp - som är den-sociala orons och de nynazistiska idéernas modersmjölk.

Att dölja den saken med hjälp av imaginära klassmotsättningar ligger förstas i nomenklaturans intresse, men varför medverkar Ljunggren till sådana kulissbyggen?

Åke Sundström

DICK ERIXON (FTi 10/12) har rätt i att miljödebatten i riksdagen ofta förs i det lilla och det marginella. Det är därför jag i den refererade debatten talade om vikten av ekonomiska incitament för både producenter och konsumenter för att omläggningen till kretsloppspassat samhälle ska lyckas, och individens ansvar i miljöarbetet. Det är därför jag talade om biologisk mångfald och avsättning av värdefull natur. Det är därför jag talade om koldioxidutsläppen och det är därför jag talade om en grön skatteväxning. Det är beklagligt att Erixon inte uppfattade detta.

Harald Nordlund
Riksdagsledamot (fp)

Låt mäsken puttra!

Det är fåntrattar, inte fylltrattar, som är problemet

SIGNERAT

Det är huvudkrymparna i riksdagen som ska skämmas över svartspriten. Inte vi, som med gott samvete har sagt upp det alkoholpolitiska kontraktet.

Staten har fått för sig att vi ska sluta köpa och dricka svartsprit. För att nå detta syfte används skrämpropaganda av sällan skådat slag.

Det främsta argumentet i kampanjen är att den som köper illegal sprit också sägs göra en knarkkräfta.

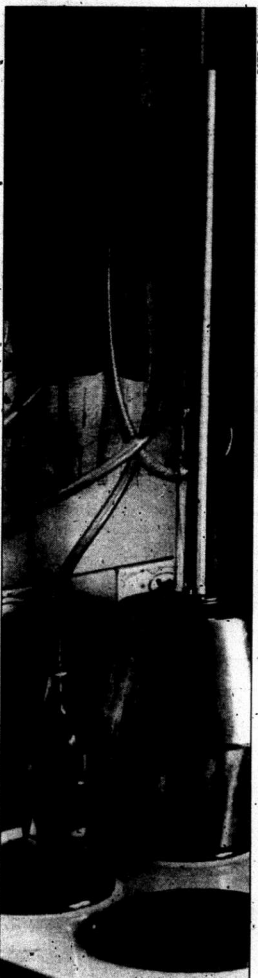
Det är hälselit. Svartspritens utbredning är förorsakad av alkoholpolitiken. Det som kampanjmakarna vill att vi ska upproras över är sprunget ur 1900-talets överdrivna försök att göra helynkterister av människor, som av hävd och tradition under stundom tagit sig en pilsner. Politikerna har förvandlat hederliga svenska medborgare till hembrännare och langare.

Det är inte du och jag som ska skämmas för att vi köper svartsprit. De som ska veta hut är en samling fåntrattar i riksdagen. Det är deras insatser som skapat svartspritproblemet.

I begynnelsen höll svensken på att suppa ihjäl sig. Totalförbud mot alkohol övervägdes.

Som tur var infördes istället ett motbokssystem. En aggressiv statlig styrning underminerade steg för steg gästgiveriväsendet och spritföretagens mångfald, samtidigt som folk lärde sig att trixa för att skaffa fram en pava brännvin.

Alkoholpolitik blev liktydig med träkasserier. Mellanölet togs bort, hemvintillverknigen förbjöds, folksblasket slogs in i presenningar om söndagarna, njughet vad gäller utskänkningsstånd omöjliggjorde en folklig krogkultur, förbud att med pilsnerglass gå över bargevlet, asahoga skatter, plötsligt igenbomade systembutiker vid överraskande skattehöjningar, lördagsstängning, och så vidare, i en lång radda av förolämp-

Helan går.

ningar riktade mot vanligt hederligt folk.

Självt sade jag upp det alkoholpolitiska kontraktet med staten i början av 1990-talet när fruktansvärda köer till Systembolaget gjorde att jag fick tillbringa nyårsafton med en flaska julmust. Därefter känner jag inga hämningar när det gäller illegal alkohol.

Historien om den alkoholpolitiska paternalismen kan sammanfattas så här: När överheten pissar fol-

ket i örat, så skiter folket i överhetens påbud.

På sex av tio arbetsplatser säljs det svartsprit. Leverantörer från fjärran försörjer människor i Stockholms innerstad med hemkört å 100 kronor litern. En kul och hederlig hobby har vuxit till ett lönsamt extraknäck, samtidigt som några hårt arbetande medborgare, vars skattebetalningar om sextio procent av inkomsten belönas med köbricka till överfyllda systemlokaler, får en chans att ta sig en grogg till vettigt pris.

De som givit "maffian" chansen är således politikerna själva. Istället för att försiktigt låta på restriktionerna och låta vanligt folk åtnjuta ett visst mått av frihet har politikerna agnat sig åt att klämma åt medborgarna. Syftet har varit gott, men omtydigförklarandet har givit politiskt skapade bieffekter.

Vi ska förvisso erkänna existensen av alkoholens demoner. Alla som stöttat in i spritens käftar vet att dessa drycker kan föra oss mycket långt bort från fest och glädje. De som inte klarar av att hålla demonerna på avstånd måste därför få hjälp. Men alkoholens problem motiverar inte alkoholpolitiskt förtryck. Den som sköter sig ska inte behöva lida för att andra rider en mara.

Vi bör fortsätta att kräva våra rättigheter och ska inte skämmas en sekund över att vi tar en flaska extra över gränsen, handlar av lastbilschaffisar eller hembränt av arbetskamrater. På samma sätt som vi inte ska handla bilar av skojare eller rösta med korkade politiker, ska vi självfallet inte handla flaskor av kreti och pleti. Men framförallt ska vi inte lyssna till de huvudkrympare som försöker själla vanligt folk i den skamvrå de själva borde stå.

STIG-BJÖRN LJUNGGREN

stikkan@luggren.com 08-506 245 00

...som anser att en flaska renat brännvin inte ska kosta två hundra spänn.